

Ν. Πετιμεζάς - Λαύρας

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Ο Χριστός πάντοτε είχε προτίμηση για τους «πτωχούς τω πνεύματι» και τους ταπεινούς και τους υποσχέθηκε πως αυτοί θα κληρονομήσουν την βασιλεία των ουρανών. Για ποιο λόγο λοιπόν να μη τους προτιμήσωμε και μεις, αφού μάλιστα είναι τόσο ευγενικοί και καλόκαρδοι, να μας φιλοξενήσουν στην καλύβα τους; Για ψαράδες πρόκειται. Και οι ψαράδες έλαβαν το δώρο του Θεού, να κατεβή το Πνεύμα το Άγιο και να γίνουν σοφοί και να διδάξουν το λόγο της αλήθειας. Οι ποιμένες μόνον Τον χαιρέτισαν για μια στιγμή την ώρα που γεννήθηκε, κι έπειτα ξαναπήραν τα βουνά και χάθηκαν μέσα στους λόγγους κι απάνω στις πλαγιές και στις κορυφές. Μα οι ψαράδες και οι άνθρωποι της θάλασσας της γαλανής και ήμερης Τον γνώρισαν και Τον αγάπησαν και κέρδισαν την αγάπη Του και ξεδιάλυναν την καρδιά Του κι αγκάλιασαν τον κόσμο ολόκληρο και τον τύλιξαν με τα δίχτυα τους.

- Δεν κοπιάζεις από μέσα; Κάτι κολιούς έχομε και τους κρατήσαμε για μας. Έχομε και κεχριμπαρένιο απ' τα Μεσόγεια.

- Μετά χαράς, παιδιά, την συντροφιά σας και την αγάπη σας!

Με τ' απόβραδο κάθισα σ' ένα σκαμνί απέξω απ' την καλύβα τους, στημένη κατάνακρα* στ' ακρογιάλι. Στο κατώφλι της πορτούλας η φου - φου με τα καρβουνάκια έπιανε σιγά - σιγά με την πνοή του ήρεμου και γαλανού απόβραδου μπάτη. Όλα ήταν γαληνεμένα, απ' τα βουναλάκια τα πευκόφυτα ως το βάθος πέρα του ορίζοντα, που γέρνοντας ο ήλιος τον φλόγιζε κι ετοιμάζε το μεγάλο πανηγύρι των χρωμάτων. Γίνομαι πρωτόγονος άνθρωπος μια στιγμή. Δεν ξέρω τίποτε. Δεν έμαθα τίποτε. Βλέπω το θαύμα και μένω με τα μάτια εκστατικά και την άγνωρη ψυχή μου την πνίγει ο φόβος. Κακόμοιροι πρώτοι άνθρωποι! Πώς νιώθατε το μεγαλείο και το ανεξήγητο καλύτερα από μας! Βλέπω λοιπόν εγώ και δεν εξετάζω και κολυμπώ μέσα στο χρώμα το ρόδινο στην αρχή, που απλώθηκε από πέρα ως τα πόδια μου εμπρός, επάνω στο βραχάκι, που πότε γίνεται τριανταφυλλί και πότε σκεπάζεται με τ' αφροπαίγνιο. Έπειτα ο ζωγράφος δυναμώνει τα χρώματά του στην αόρατη παλέτα του

και αναλιώνει το χρυσό και χύνει το ασήμι και πλημμυρά το μενεξεδένιο και πορφυρίζει και κιτρινίζει και ανακατώνει χρώματα, που έχουν περίσσια χάρη, μα δεν έχουν όνομα πια και γίνονται όλα στην ψυχή μου ένα, σα μια μαγεμένη και θεία εικόνα.

Μια βαρκούλα αργοτάξιδη, με τα τέσσερα κουπιά της και το ρυθμικό και μονότονο «όο..ις! Όο..ις» μπαίνει μέσα στην υπαίθρια ζωγραφιά και την σπάζει...

- Δε μ' αρέσουνε, Παντελή, εκείνα τα συννεφάκια μακριά. Έρχεται η αφιλότιμη. Καλά που μαζευτήκατε στην ώρα σας! Τι φέραμε;

- Του Θεού τ' αγαθά!

Και του «Θεού τ' αγαθά» βγήκαν, μπήκαν στις κόφες και η σούστα γέμισε ξέχειλη. Το καμτσίκι αντήχησε δυό τρεις στριφτές και ο ντορής το 'βαλε στα πόδια κατά την μεγάλη χώρα, που τα θέλει όλα.

Με τα συννεφάκια εκεί μακριά πώς πύκνωναν και μεγάλωναν και μαύριζαν και άπλωναν σκεπάζοντας τα ουρανοθέμελα απ' τη μια άκρη ως την άλλη... Και κάτι σαν ανατρίχιασμα ξαφνικό έπιασε τη θάλασσα. Κι άρχισε το φούσκωμα και τ' αγρίεμα και το βουγγητό. Κι εκείνα τα μικρά κι ανάλαφρα κυματάκια με το αφρόζωμα της ακρογιαλιάς, έγιναν θηρία κι ανεβαίνοντας και πηδώντας το ένα τ' άλλο, τα 'βαλαν με βράχους, με πέτρες, με τ' ακρογιάλι. Τα 'βαλαν και με την καλύβα ακόμα, που την ράντιζαν απ' τα πόδια ως την σκέπη. Και το μπουρίνι δυνάμωνε και ο θυμός ξέσπασε της γαληνεμένης λιγάκι πριν θάλασσας.

- Δεν περνάς μέσα, λέγω, έγινες και μούσκεμα. Τα κατεβάσαμε τα ψάρια απ' την σκάρα και μοσκοβολάνε.

Με το μικρό λυχνάρι κρεμασμένο στο μεσανό δοκάρι και πηγαίνοντας πέρα δώθε· με την φουφού με τα κάρβουνα για μαγκαλάκι· με την μυρουδιά την βαριά των διχτυών και της αρμύρας και της βρεμένης γης και των νισσεράδων μες στον καπνό και την τσίκνα, στρωθήκαμε γύρω με τους αγνούς και ταπεινούς και καλόκαρδους εκείνους ανθρώπους. Και τότε είδα τι θα πη μπουρίνι έξω στη θάλασσα και γαληνιά κι αγαθωσύνη μες στην καρδιά.